

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XVIII. Refelluntur deliramenta hæreticorum, quibus non tam probant, quàm impudenter affirmant, Papam esse Antichristum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

cap. II. dicit, Ecclesiam semper inuictam contra Antichristum futuram: *Nec militiam, inquit, suam deseret, quæ vocabulo est appellata castrorum.* DEINDE repugnare mihi videtur etiam Euangelio. nam Matth. 16. legimus: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non præualebunt aduersus eam.* At quomodo non præualebunt, si eam penitus extinguunt? Item Matth. 24. Dominus ait de ministris Antichristi: *Dabunt signa magna, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi.* Vbi Dominus significare voluit, electos multos eo tempore futuros, qui Antichristi miraculis seducti se non patientur. DENIQUE, scriptores omnes qui de Antichristi persecutione loquuntur, vt Ezechiel, Daniel, Paulus, Ioannes, & Patres omnes supra citati, victoriam illius belli seu persecutionis penes Ecclesiam tandem futuram dicunt. Et sanè ratio ipsa id ipsum docet. Quis enim credat in eo pælio, in quo totis castris Deus & Diabolus, Christus & Antichristus pugnabunt; Deum à Diabolo, & Christum ab Antichristo esse vincendum?

CAPVT XVIII.

Refelluntur deliramenta hereticorum, quibus non tam probat, quàm impudenter affirmat, Papam esse Antichristum.

ETSI sufficere poterant, quæ hætenus disserunt de Antichristo; siquidem euidenter ostendunt, nihil eorum summo Pontifici conuenire, quæ Antichristo Scripturæ diuinæ attribuunt; Tamen si aliquid desideretur, & impudentia aduersariorum manifesta fiat, proponam breuiter, ac refellam, quæ Lutherus, libellus Smalchaldicus, Calvinus, Illyricus, Tilemannus & Chyrcus adferunt, vt probent Papam esse Antichristum.

Ac primum LUTHERVS, etsi passim Pontificem summum Antichristum vocet, ac præsertim in lib. de capt. Babylonia in libro contra execrabilem bullam Antichristi; in assertionibus articulorum; in lib. contra Ambrosium Catharinum: tamen vnum duntaxat argumentum eius reperire potui, quo id probare conatur. Nam in assertionibus art. 27. ita loquitur: *Damus præ-*

pradixit octavo capite, Antichristum fore Regem impudentem facie; hoc est, sicut Hebraeus habet, potentem speciebus, pompis, & carimoniis externorum operum, extincto interim spiritu fidei, sicut vidimus impletum tot religionibus, ordinibus, collegiis, ritibus, vestibus, gestibus, aedificiis, statutis, regulis, observantiis, et numerum nominum eorum sex recites. Atque has eadem Antichristi, ut ipse loquitur, facies, enumerat, & fulissimè explicat in lib. contra Ambrosium Catharinum de visione Danielis.

Sed hoc Lutheri argumentum in tribus peccat. PRIMVM in ipso fundamento. Nam verba Hebræa פנים על פנים ad verbum sonant, Robustus facie, & phrasi Hebraica significant hominem perfrictæ frontis, qui non nouit erubescere. Nam in primis ita verterunt LXX. ἀναδὴς ἀεγὼ πρῶ inuerecundus facie: Ita Hieronymus vertit: Ita Theodoretus legit: Ita ex Rabinorum regulis explicat FRANCISCVS VATABLVS: Fortis facie, inquit, est qui non erubescit, & quem non pudet.

Denique idem colligitur ex verbis similibus Ezech. 3. Domus Israël attrita fronte est, & duro corde; ecce dedi faciem tuam valentiorē faciebus eorum, & frontem tuam duriorē frontibus eorū. Vbi in Hebræo est: Domus Israël robusti fronte sunt, & dedi faciem tuam robustiorē faciebus eorum. Quæ non habent alium sensum quàm istum (ut Hieronymus rectè explicat) illi quidem impudentes sunt, sed tu non cedas impudentiæ illorum: etsi illi audacter & sine pudore faciunt mala; tu audacter, & sine pudore reprehendas. Quæ cum ita sint, videat Lutherus ne ipse impudens facie sit, si suam interpretationem Rabinis, Theodoro, Hieronymo, LXX. interpretibus, & ipsi Ezechieli anteponere velit.

SECUNDO peccat Lutheri argumentum, quia ex hac sententia, quidquid tandem significet, non rectè colligitur, Papam esse Antichristum. Nam etiamsi constaret, Antichristum futurum potentem in pompis & carimoniis externis, non tamen continuò colligi posset, esse Antichristum quicumque est potens in pompis & carimoniis externis. Nam, ut Dialectici docent, ex particularibus affirmatiuis nihil colligitur; alioqui etiam Moses fuisset Antichristus, qui tot carimonias in Exodo & Leuitico instituit, ut vix earum numerus iniri pos-

fit. Et cum ibidem de Antiocho, & in eius figura de Antichristo dicitur, illum fore intelligentem ænigmatum; si ratio natio Lutheri valeret, sequeretur eos omnes qui ænigmas solvere possent, esse Antichristos. Quod certè falsum, & ridiculum est.

TERTIO peccat in eo, quod Pontifici Romano tribuit institutionem omnium ordinum, & cærimoniarum Ecclesiarum; cum tamen constet, plurimas earum non à Pontifice Romano, sed ab aliis sanctis Patribus institutas. Nam Ecclesia Græca semper habuit, & adhuc habet, monasteria, ritus, observationes, cærimonias, quas à sanctis Basilio, Pechomio, & ceteris Græcis Patribus, non à Romano Pontifice acceperant. Vide libros Cassiani de institutis renunciatorum, & S. Basilij constitutiones. In Occidente quoque S. Benedicti, S. Romoaldi, S. Brunonis, S. Dominici, & S. Francisci ordines à Papa quidem approbati, sed ab illis sanctis viris Spiritu sancto docente excogitati & instituti sunt: Ut si eiusmodi ordines ad Antichristi faciem pertineant, potius sancti illi Patres Antichristi dicendi sint, quàm Papa.

Adde vltimò, verba Danielis nulli hominum (vero Antichristo suo tempore reuelando excepto) aptius concurrens, quàm Luthero. Ipse enim supra omnes impudens factus, nam Presbyter & Monachus palàm vxorem sanctimoniam duxit, cuius rei nullum exemplum in tota antiquitate demonstrari potest. Item mendacia sine vlllo numero scripta, quæ à multis annotata, & literis prodita sunt. Scribit Iohannes COCHLAÆVS in actis Lutheri anni M. D. XXIII. à quodam notata, ex vno Lutheri libro, mendacia 50. Ab alio quodam eundem Lutherum conuictum mendaciorum 874. Quis denique impudentia illa fuit, cum in libro contra Bullam Leonis X. idem Lutherus excommunicare ausus est Pontificem suum, cum vniuersa Ecclesia, quæ illi adhæret? Quis unquam audiuit, à Presbytero Episcopum excommunicari potuisse.

Exhorruit quondam Chalcedonense Concilium Dioscori audaciam, qui in Concilio Ephesino II. præsidens, Leonem Pontificem excommunicare præsumperat: At quæ comparatio esse potest inter Dioscorum, Patriarcham secundæ sedis, in Concilio generali præidentem, & Lutherum simplicem
Mona-

Monachum in suo cubiculo scribentem? Sed iam Luthero dimisso ad Melanchthonem veniamus.

CAPVT XIX.

Refutantur nuga Synodi Smalchaldicæ Lutheranorum.

EXSTAT libellus de potestate & primatu Papæ, seu regno Antichristi, nomine Synodi Smalchaldicæ editus, qui quidem Melanchthonis mihi esse videtur; sed cuiuscunq; sit, nihil nisi verba, & inanem iactationem habet: *Constat*, inquit auctor libri, Romanos Pontifices cum suis membris defendere impiam doctrinam, & impios cultus, ac planè nota Antichristi competunt in regnum Papæ, & sua membra. Hactenus propositio, nunc probationes audiamus: Paulus enim ad Thessalonicenses describens Antichristum, vocat eum aduersarium Christi, extolentem se super omne quod dicitur, aut colitur Deus, sedentem in templo tanquam Deum. Loquitur igitur de aliquo regnante in Ecclesia, non de Regibus Ethnicis; & hunc vocat aduersarium Christi, quia doctrinam pugnantem cum Euangelio excogitaturus sit, & is arrogabit sibi auctoritatem diuinam.

Melanchthon

Quamquam hæc omnia, etsi vera essent, parum nobis officerent: peto tamen quo fundamento nititur hæc interpretatio? Paulus apertè dicit, Antichristum seipsum eleuaturum supra omnem Deum, & in templo sessurum, non vt Regem, non vt Episcopum, sed planè vt Deum; & hoc idem disertis verbis affirmant Chrysostomus, Ambrosius, & ceteri huius loci veteres interpretes. Quo iure igitur vos sine teste, & sine ratione affirmatis Antichristum esse eum, qui sedet in templo non vt Deus, sed vt Episcopus; & aded non se effert super omnem Deum, vt non solùm Deum Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum adoret, sed etiam coram omni populo sese prosternat ante Sacramentum Eucharistiæ, ante sepulcra Apostolorum & Martyrum, ante crucem, & imagines Christi & Sanctorum, quæ vos ipsi, licet impiè, Deos alienos, & idola appellare soletis? Sed videamus hoc ipsum quemadmodum accommodetis ad Papam.